

Bara lite vilsen.

- Men lille gubben vad sitter du här för. Väntar du på någon?

Rösten kom från ett ansikte ett par decimeter ovanför mitt. Ansiktet tillhörde en dam i femtioårsåldern. Det var lite runt och omgärdat av ett brunt hårburr, hade röda kinder och en bekymrad min. Jag hade nog slumrat till lite för jag visste inte direkt var jag var någonstans.

- Jo jag väntar nog på någon, svarade jag. Mamma eller pappa kommer nog och hämtar mig om en stund.
- Tror du det, sa damen. Jag har sett att du har väntat här nu en ganska lång stund, säkert minst en timma. Skall jag inte ringa efter någon till dig? Har du ett telefonnummer kanske.

Jag tänkte efter en stund om jag hade det, men sen sa jag:

- Näää.
- Då tror jag att jag tar och ringer till polisen. Det har du väl inget emot?
- Jag har inte gjort något.
- Nej jag vet, men de kan nog köra dig hem. Det vore väl bra?
- Jag vill nog vänta lite till för att se om inte mamma eller pappa kommer. De har sagt att jag skall vänta här. Om jag inte är kvar här när de kommer, så blir de nog oroliga.

Jag tittade mig omkring lite för att se om det var någon som var på väg emot oss, men det fanns ingen inom synhåll. Jag satt på en parksoffa på en kyrkogård och nu satte sig damen bredvid mig där jag satt. Hon tog min hand och klappade den lite.

- Jag tror nog ändå att jag skall ringa sa hon. Du är så tunnklädd och det är höst i luften. Du kan bli sjuk om du sitter här och kyler ner dig.

Hon reste sig upp och plockade fram en mobiltelefon som hon ringde ett samtal med. Hon pratade ganska länge med någon och jag hörde att hon höjde rösten och var mycket bestämd mot den hon pratade med. Vad hon sa kunde jag däremot inte höra, bara enstaka ord som - kallt- vilse - suttit länge - kan bli sjuk. Till slut stängde hon av telefonen och kom och satte sig hos mig igen. Hon tog min ena hand igen och lade den andra armen över mina axlar. Det kändes tryggt och skönt. Jag kände nu att jag nog faktiskt frös lite grand.

När vi väntat kanske tio minuter kom en polisbil körande och en kvinnlig poliskonstapel hoppade ur och kom fram till oss.

- Hej kompis sa hon. Är det till att ha gått vilse lite. Man säger att du inte hittar hem.
- Näää.
- Om du följer med oss, så skall vi se om vi inte kan köra dig hem.

Hon verkade snäll så jag följde med henne och fick sätta mig i baksätet.

- Hej på dig, sa den andre poliskonstapeln som satt bakom ratten. Vi har kollat runt lite grand så vi vet vart du skall köras.
- Kan du inte sätta på sirenen sa jag till konstapeln som körde. Jag har alltid önskat att få åka polisbil med tutor på.

Han slog på sirenen och blåljuset medan vi åkte och det var underbart härligt och spännande. Men så stängde han av den igen och efter några minuter var vi framme vid en lång låg byggnad i rött fasadtegel. Den verkade väldigt bekant men jag kunde först inte komma ihåg vad det var för något. Var det skolan kanske.

Vi gick ur bilen alla tre och fram mot byggnaden och möttes där av en dam som kom emot oss med en rynka mellan ögonbrynen.

- Kom med mig här nu Kurt, sa hon. Vi har väntat på dig. Vi har varit riktigt oroliga för dig en stund.
- Ja fröken, sa jag.

Hon tackade poliserna och de åkte sin väg. Jag vinkade åt dem men de såg mig nog inte, för de vinkade inte tillbaka.

- Kom här nu Kurt, sa fröken. Vi har dukat här inne i salen och nu skall vi fira.
- Skall vi fira, sa jag. Det låter trevligt.
- Ja det vet du väl, det är ju dig vi skal fira och kan du tänka dig, du har fått ett brev från kungen, där han gratulerar dig.
- Vad då för, sa jag. Jag känner ju inte honom och han känner ju inte mig.
- Jo men du fyller hundra år i dag Kurt, hade du glömt det också.

Sten Axelson